

EMBER EYCK

EN DE

**DUISTERE
DRAKENBOTTEN**

JENNY MOORE

(Nog net niet)

Hoofdstuk 1

De thuiskomst van het trotse trio

De beste thuiskomsten beginnen met een warm en welkom licht in de verte dat vermoeide reizigers uitnodigt, en de geur van warm eten dat als een belofte wordt meegedragen op de wind. En de beste thuiskomsten eindigen met een volle maag en een lekker zacht bed.

O ja, een bed... Tijdens de wandeling met Fred en Odolf door het donker wordende bos naar de grot die ze thuis noemde, had Ember Eyck over niets anders gedroomd dan haar bed (en eten). Het was vermoeiend geweest om haar door draken geobsedeerde vader, Necromarius, te verslaan. En de drie dagen durende wandeling naar huis was minstens zo vermoeiend. Gelukkig waren ze er nu bijna.

We zijn er bijna, zei Ember voor de tweehonderdacht-tiende keer tegen zichzelf, terwijl ze fantaseerde over het

vers aangestoken vuur waaraan ze zich zo alle drie zouden opwarmen. Een vers aangestoken vuur met een stomende konijnenstoofpot die boven de vlammen borrelde... Wacht, nee. Het laatste waar Ember aan wilde denken was een borrelende pot. Dat herinnerde haar aan de vreselijke blik op Necromarius' gezicht toen hij in zijn eigen ketel kukelde. Dat herinnerde haar aan de hagedis die Odolf uit diezelfde ketel had zien wegscharrelen toen het allemaal voorbij was. Alleen was het niet allemaal voorbij, hè? Niet als er echt een hagedis was geweest. Niet als de hagedis Necromarius was geweest, die de schaduw in was geslopen om zijn krachten te verzamelen voor een nieuwe aanval...

Nee, nee, nee. Ember duwde het beeld weer weg. Ze had zo lang uitgekeken naar de terugkomst in de grot en dat ging ze niet verpesten met zorgen over Necromarius. Dit moest hun heldhaftige thuiskomst zijn... Oké, een thuiskomst met blaren en een rammelende maag, maar wel heldhaftig. En net als bij de beste thuiskomsten was er ook nu een warm en welkom licht in de verte – een feloranje licht dat uit de ingang van de grot scheen en vermoeide reizigers uitnodigde.

Wacht eens, dacht Ember geschrokken. Hoe kon er licht in de grot zijn als er niemand was?

Dit was geen welkom, realiseerde ze zich. Het was een waarschuwing. Net als de grote rode barst die opeens in de hemel was verschenen.

Nee hè! Niet weer.

(Nu wel)

Hoofdstuk 1

De trieste, treurige thuiskomst

‘Wacht,’ siste Ember tegen de anderen, ‘er is iemand in de grot. Kijk!’

Ze wees op het licht. Twee lichten zelfs. Ze zagen er bijna uit als ogen – grote, starende ogen die brandden in het donker – maar toen begonnen de ogen te bewegen en van de ene naar de andere kant te verschuiven, alsof ze iets zochten. Of iemand. Het waren geen ogen, het waren lantaarns.

‘Je hebt gelijk,’ zei Fred, die piepend naar adem snakte. ‘Zoek dekking.’

Ember en Odolf gingen op hun hurken achter een rotsblok zitten, en Fred boog haar hoofd nog dieper voor haar borst. Vanwege de stijfheid in haar ‘oude pijnlijke botten’, zoals zij ze altijd noemde, was de tijd dat zij op haar hurken kon gaan zitten voorbij.

‘Moeten we niet proberen om de grot te verdedigen, in plaats van ons te verstoppen?’ vroeg Odolf. ‘Stel dat ze op zoek zijn naar de Verzen van de Vreselijke Vooruitzichten? Stel dat de profetie in verkeerde handen valt?’

Ember vermoedde dat hij het over de laatste profetie had. Odolf dacht altijd aan de laatste profetie, die voorspelde dat een rijk gered zou worden door ‘een held gevormd in vlammend vuur, een kind van ijzer en smart’. Odolf was ervan overtuigd dat hij de held in kwestie was, en dat zijn magische beschermende riemgesp de sleutel was tot het vervullen van zijn heldhaftige lot. Er was alleen een piepklein probleempje: de riemgesp was niet echt van Odolf. Toen hij als smid werkte op de burcht had hij hem gestolen van de hertogin, voordat zij hem als verjaardagscadeau aan Necromarius had kunnen geven. En inmiddels was er ook een nieuw, iets groter probleem. De magische riemgesp was op dit moment in bezit van een stel paardendieven, die hem van Odolf hadden gestolen toen Ember en hij op weg waren naar de burcht. Tenzij ze hem al hadden verkocht, want dan was hij nu wie weet waar.

‘Stil, Odolf,’ zei Fred, die met een trillend linkeroog een sussende hand op zijn schouder legde. Haar oog trilde altijd als ze zich zorgen maakte. ‘Laten we niks overhaasts doen. Als ze de Verzen zoeken, zijn we waarschijnlijk al te laat. En als ze ons zoeken, willen we niet zonder plan daar naar binnen stormen.’

‘Dus wat is het plan?’ vroeg Odolf.

Freds linkeroog trilde nog harder. ‘Dat weet ik niet,’ gaf ze toe. ‘Laten we ons maar even gedeisd houden en kijken wat er gebeurt.’

Ember hoopte dat het snel zou gebeuren, wat er dan ook maar ging gebeuren. Zo vlak bij huis zijn, maar nog steeds ver bij vuur en eten en een bed vandaan, was bijna te erg. Ze had er ook naar uitgekeken om de ‘kamerpot’ te gebruiken, ook al was dat slechts een oude tinnen emmer. Een tinnen emmer was een luxe in vergelijking met plassen tussen struiken en prikkende brandnetels, wat ze de hele reis vanaf Necromarius’ toren had gedaan. Nou ja, niet de hele reis natuurlijk, maar alleen op de momenten waarop haar blaas gelegeerd moest worden. Maar Embers blaas zou moeten wachten, net als de rest van haar. ‘Kijk,’ zei ze uiteindelijk. ‘Ik denk dat ze weggaan.’

Ja, de lantaarns – en de lantaarndragers vermoedelijk – begaven zich nu bij de grot vandaan. Wie het ook waren, en wat ze ook zochten, ze waren weg. Maar de rode barst in de hemel was er nog, en dat was geen goed teken. Het was gewoonlijk juist een teken dat er vlakbij gruwelijk gevaar op de loer lag. Ember wist nog niet zo goed wat de barst precies was – een of andere breuk of scheur tussen dit rijk en het drakenrijk misschien – maar wat ze wel wist, was dat niemand anders de barst kon zien. Ze wist dat ze het tegen Fred zou moeten zeggen. Het was iets wat Fred zou willen

weten. Maar dat zou hun thuiskomst nog langer kunnen uitstellen, en Ember moest nu echt, écht nodig naar de kamerpot.

Uiteindelijk maakte het niet uit. Er was geen tijd om Fred ook maar iets te vertellen, want Odolf had het heft in eigen hand genomen en stormde de grot in als een held... Het soort held dat wacht tot het gevaar voorbij is en dan aan komt stormen om de boel te redden. Wat al met al geen verkeerd soort held was. Misschien hadden zijn recente ontmoetingen met reusachtige vissen en wrede soldaten en ronduit-gemene-en-nare necromancers hem geleerd om in gevaarlijke situaties wat minder impulsief en eigenzinnig te zijn. Maar Ember was blij om te zien dat hij zijn heldhaftige kant nog niet helemaal kwijt was. Het was nog steeds dapper van Odolf om voor ze uit te stormen.